

А дълбоко въ горския шумакъ птицитѣ трепнаха, събудени отъ човѣшкитѣ гласове.

*

Сжция день следъ обѣдъ Рудова, както пасѣше, усѣти нѣкакъвъ чуденъ трепетъ по тѣлото си. Вдигна глава отъ буйната горска трева, духна съ ноздритѣ си и мечтателно се загледа нѣкжде. Следъ това, като че се събуди отъ сънъ, протегна се, тихо и кжсо измуча и тръгна бавно.

Рудова вървѣше полека, предпазливо, миришеше въздуха и тревата. Спираше се на шарената слънчева свѣтлина, която като съ пламъци рисувахе нейната рижка козина, и се оглеждаше. Тя усѣти, че днесъ ще дойде малкото теленце и затова побърза въ кжщи. Но, като стигна на стръмнината, подхлъзна се малко на камънака, който шумно се изтърколи. Тя потрепера цѣла и съ голѣма предпазливостъ се върна, застана неподвижно, въздъхна, откъсна два листа и тръгна на друга страна по една пжтека срещу букака Точило. На тази страна нѣмаше вече слънце. И дърветата

бавно потъмняваха подъ сѣнката на хълма. Кравичката се опита да слѣзе по Точилската падина, но камънитѣ се ронѣха подъ нейнитѣ копита. Затова тя все по-внимателно търсѣше мѣсто, отъ кждето можеше да слѣзе. Дълго мириса земята, после протегна единъ кракъ, за да опита може ли да застане здраво, но се изплаши. Загледа се долу въ полето, гдето се виждаше селото обвито въ синя

мъглица. Първиятъ вечеренъ сдрачъ настжпваше. Рудова измуча жално, като че ли търсѣше помощъ.

Единъ орелъ прелетѣ безшумно надъ нея и отлетѣ къмъ гнѣздото си, откъдето се чуваше пискането на малки орлета. Когато вѣтърътъ заигранъ мина презъ листака, Рудова, малката кравичка, потрепера отъ страхъ въ тази самота. Защото никога не е била така сама въ гората. Въ този мигъ минаха нѣкакви трѣпки по тѣлото ѝ. Тя издигна глава и кривна по опадалитѣ сухи листа въ букака. Тукъ подъ най-голѣмия букъ тя внимателно събра съ предния си кракъ листата и легна върху тѣхъ.

Вече бѣше дълбока нощъ. Небето бѣше ясно, азвездитѣ се разхождаха и съперничаха съ свѣтлината на уцѣрбения месецъ. Гората спи. Спи и всѣки листъ, всѣко клонче. И слабитѣ тревички, облегнати една на друга, дълбоко спѣха.

Дълбока нощъ. Изведнажъ два гласа нарушиха тишината въ букака. Кравичката съ нѣжно мучене поздрави своята едва шо явила се на бѣлѣ свѣтъ рожба, която измуча, вдъхвайки за прѣвъ пжтъ въздухъ въ дробоветѣ си. Птицитѣ се сепнаха, листата потрепераха. . . А луната любопитно се загледа въ малкото ново сжщество, което несржчно се опитваше да се изправи, докато майката